

VERS, PRÓZA

Apor Elemér

Kodály

Ezer évnek kellett múltnia
míg eljött e törékeny óriás
hogy szájról szájra gyűjtve dallamot
összeszedje a szent törmeléket
mi szertehullt a dúlt idők alatt.
Dalokra lelt, amikben összeborulnak
a szerelem tündöklő virágai
amikben messze döngenek
világszép táncaink ütemei
lelt dús vigalmat s bús gyász hangjait.
Kilenc évtizedig lobogott a földön
s míg egy népnek adta vissza önmagát
melege átjárt kontinenseket.
Szívére, homlokára rög borult
de szellemét őrzik kottafejek.
Róla emlékezvén, így szólunk hozzá
a zene gyermeki nyelvén:
DObogó szívünket tenyeredbe vetted
s az kinyílt kezében
RÉgi idők televénye őrzi népünk lelkét, benne a
forrás
a dal örök csobogása.
MI elvisszük fiainkat hozzád
züllött muzsikák idején
FÁradt nemzedékeknek add erős italát
hadd újuljanak ismét
SZÓlj ha tévedünk utainkon
ints, hogy eddig és ne tovább
LÁbunkat igazítsd vissza a messzi időkbe
TItokként őrzött titka nyílt beszéd.
DOlgunk a földön: tanítani, miként
te cselekedted.
Mert tovább él, díszíti nemzetek sorát
a nép
mely nem tépi el magát gyökerétől.